

SIYAH
BEYAZ

DANIELE SIGALOT

Yepyeni Bir Tekrar
A Brand New Repetition

01.12.2017 - 01.01.2018

Yepyeni Bir Tekrar

MELİS GOLAR : ‘Yepyeni Bir Tekrar’ sizin önemli işlerinizi bir araya getiren Ankara’daki ilk serginiz. Bize biraz yaklaşımınızdan ve sanatsal ifadenizden hem bu sergi nezdinde ve hem de daha geniş bir spektrumda bahsedebilir misiniz?

DANIELE SIGALOT : İşin bütününe baktığımda, en sonunda zanaatkarlıkta nihayet ediyorum. En çok karşıtlığın ilgimi çektiğini kabul etmeliyim. Her zaman bir sanat eserinin nasıl görüldüğü ile, nasıl yapıldığı, insanların onu algılayış biçimleri ve orijinal ilhamın çıkış noktasının tüm bunlardan ne kadar uzak olduğunun peşinde koşuyorum. Bence serginin ismi tezat bir yapıyla birlikte, benim pek çok farklı tekrarla yapılan ve her seferinde bir şekilde farklı gözükmeyle başaran üretim şeklimi tasvir ediyor ve aslında her şeyi özetliyor.

M.G.: Türkiye ve Galeri Siyah Beyaz’la olan maceranız nasıl başladı? Bu süre zarfında sizin üretim biçiminiz nasıl gelişti?

D.S.: Bu sergiyi düşündüğümde aklıma ilk gelen, yaşamın muhteşem tesadüflerden oluştuğuydu. Sera ve annesiyle Basel’de fuarda tanışmıştık, onlar da yanımızdaki stanttalardı. Biz orada komşu olmasaydık, bu sorunuza şimdi cevaplayamayacaktım. Hayatın nasıl çözümlendiğinin dışında, Türkiye’de gerçekleşecek ilk kişisel sergimin pek çok sebeple çok önemli olduğunu düşünüyorum. Öncelikle, bu sergi yeni tanımaya başladığım ve giderek alıştığım bir malzeme olan paslanmaz çeliği keşfetmemeye olanak sağladı. Yıllar içinde çoğunlukla alüminyum ile çalıştım hatta alüminyumdan yaptığım kağıt uçaklar imzam haline geldi ve dünyayı bu sayede dolaşabildim. Caserta Kraliyet Köşkü’nde Haziran 2017’de gerçekleştirdiğim büyük sergi, işlerimde çelik kullanımının başlangıcıydı. Ankara’da bunu bir adım daha ileriye taşıyarak, özellikle göstereceğim altın paslanmaz çelikten yaptığım otoportremlerle bu malzemenin yeni yönlerini keşfediyorum. Bu işin yaptığım en bitmiş iş olduğuna inanıyorum.

M.G.: Tekrar; benzer bir eylemin hiçbir zaman birebiri yakalama ihtimalinin olmamasına rağmen, diğerine benzer şekilde taklit edilmesidir. Sizin uygulamanızda kendi fikrinizi kopyalamak ve aynısını yapmak üzerine mi oluştu yoksa üretiminiz daha çok kendini adama ve sabır gerektiren metodolojik, derinleştirdiğiniz bir çalışmaya mı büründü? Sizin için tekrarı tasvir edebilir misiniz?

D.S.: Sanırım ben objelerin çokluğunu seviyorum. Hepsinin bir arada sergilenmesini de çok kuvvetli buluyorum. İşlerimin önemli bir kısmını, birbirlerine benzeyen objelerin çokluğundan oluşuyor. Kağıt uçaklar serisi, buruşmuş kağıtlardan oluşan sütunlar serileri, binlerce renkli kapsül...Sadece tekrarın

işçiliği bile, sizin de bahsettiğiniz gibi, zihni dalgın bir konsantrasyon durumuna (yine karşıtlık ...) geçirip, derinleştirdiğim bir alana sürüklüyor.

M.G.: Tekrar aynı zamanda sanatta otonomi, imitasyon ve sanatçının bunlar arasındaki pozisyonu konularını da akla getiriyor. Siz sanatta otonomi ile ilgili ne düşünüyorsunuz?

D.S.: Öyle bir zamanda yaşıyoruz ki günümüzde ağaçtan daha çok sanatçı var, bu yüzden imitasyon kaçınılmaz. Hepimiz birbirimize bağlıyız. Hepimiz birbirimizi kopyalıyoruz. Bilinçli veya bilinçsiz, sadece bununla yaşamayı öğrenmeliyiz.

M.G.: Sergide izleyicilerin kendilerini de görebildikleri bir otoportreniz yer alıyor. Kendimize işaret ediyor. Bu noktada, sanatçının egosu ve diğer sanatçılarla olan ilişkisini nasıl yorumlarsınız?

D.S.: Otoportremin ismi ‘Eğer Bana Empati Gösterirsen Ben de Kendiminkini Gösteririm’, ve bu isim aslında sanatın kendisinden bir yansıma. İnsanların sanat eserlerini güçlü ve etkileyici bulmalarının, kendilerini bir manada görmeleriyle ilgili olmasını büyüleyici buluyorum. Yani aslında bir yabancıların eserinde kendilerini görüyorlar. Ben de bu mekanizmayı gerçek anlamda kullanarak, en kolay yoluyla benim imajımdan kendilerine bakmalarını sağladım. Sanat dünyasının ve artistlerin egosu yadsınamaz. Son zamanlarda sosyal medyanın etkisiyle de egolar aşırı beslendi. En azından sanatçılar yadsınamaz biçimde becerilerini kullanıyorlar.

M.G.: Sergide sanat (sergide bulunan), kader ve geleceğe yazdığınız biraz şikayetçi, ümitsiz ve negatif bir tonda üç açık mektup bulunuyor. Her birinden beklentiniz nedir?

D.S.: Ben bu mektupları o kadar negatif görmüyorum. Daha çok sanat, kader ve gelecekle bir manada dalga geçiyorum diyebilirim. Bunların arasında, özellikle de sanatı, gereğinden fazla saygı duyulan, kimi sanatçılar ve çok nadir birkaç örneğin dışında; o kadar ciddiye almıyorum Kadere yazdığım mektup ise aslında neredeyse bir motivasyon mektubu. Demek istediğim, her şey bizim elimizde. Bizim istediklerimizi başarmak için ilahi kismetlere ve kadere ihtiyacımız yok. Aslında sadece kendi gücümüze inanmalıyız. Tabii ki kaos dünyayı yönetir, yani bizim kaderimizi yönetmemizin dışında şanslı olmak işe yarar ama şanssız olmamak daha önemlidir.

Bana Empatini Gösterirsen Ben de Kendiminkini Gösteririm
If You Show Me Your Empathy I will Show You Mine, 2017
altın paslanmaz çelik golden stainless steel
120 x 100 cm

Tutarısca Mantıklı
Inconsistently Logical, 2017
alüminyum üzeri akrilik vernik *acrylic varnish on aluminum*
R: 330 cm

A Brand New Repetition

103 Kötü Fikir Üzerinde, Arasında ve Altında Duran 5 İyi Fikir
5 Good Ideas Above Between and Under 103 Bad Ones, 2017
alüminyum üzeri akrilik vernik *acrylic varnish on aluminium*

MELİS GOLAR : *'A Brand New Repetition' is your first exhibition in Ankara bringing your major artworks together. Can you please mention about your approach and artistic statement on behalf of this exhibition and in a broader scope?*

DANIELE SIGALOT : *If I have to look at the body of work, I usually end up crafting. I must admit that contrast is what interests me more. I always seek a strong difference between how an artwork looks, and how it is actually done, how people initially perceive it and how far it is from the idea that inspired it originally. I guess the title itself, being an oxymoron, pretty much sums it up quite well, as it describes properly my production, which is mostly done with multitudes of repetitions, which somehow manage to look every time completely different.*

M.G.: *How did your adventure with Turkey and Gallery Siyah Beyaz begin? How does your art process emerged throughout in the meantime until this exhibition?*

D.S.: *The first thing that comes to my mind when I think of this exhibition, is that life sometimes is simply a wonderful series of coincidences. Cause I met Sera and her mother during the fair in Basel, where their booth was literally in front of the booth of the Italian gallery I was with. And if we hadn't been neighbors at the time, I wouldn't be answering this question now. But apart from how life untangles itself, I guess this first solo show in Turkey is very important for me for many reasons. First of all it allows me to explore the use of a new material I am starting to become familiar with: stainless steel. Throughout the years I have mostly worked with aluminium, making a signature out of the paper planes with which I am literally traveling all around the world, but since the massive exhibition at the Royal Palace of Caserta in June 2017, I've introduced the use of steel among my works. And in Ankara I am taking some steps further on this road given I am exploring new sides of it, especially with the golden stainless steel self-portrait I'll be presenting. I believe this work is the most complete I have done so far.*

M.G.: *Repetition refers imitating one act similar to another, yet it could not be possible to copy identically. Does your implication seeks to copy your idea repetitively and identically or does it more as a practice in methodology, a meditative work requires a great dedication and patience? How would you describe your repetition?*

D.S.: *I guess I really like multitudes of objects. I find it overwhelming when they are all displayed together. The majority of my works is usually done by multitude of objects that resemble each other. A fleet of paper planes, a series of columns made*

of crumpled papers, thousands and thousands of colorful capsules. While as you mention it, the act of crafting, mere repetition does lead to a state of absent minded concentration (again in contrast...) that has something meditative.

M.G.: *The repetition also evokes the autonomy and imitation matters and artists' position over it. What is your opinion about the autonomy in art?*

D.S.: *We live in an era in which there are more artists than trees, imitation becomes inevitable. We are all connected. We are all copying each other. Whether consciously or unconsciously, we must simply live with it.*

M.G.: *In the exhibition there is a self-portrait of yours which enables the visitors to see themselves. It is self-referential. At this point what do you think about the artist's ego and its' relation among other artists?*

D.S.: *The self-portrait entitled 'If you show me your empathy I'll show you mine' is actually born from a reflection from art itself. I find it fascinating when people find an artwork touching or strong, it is usually because they see themselves in it. Therefore they actually see themselves in a stranger's work. So I just wanted to literally translate this mechanism and thought the easiest way was to make them look at themselves through my own image. Concerning how ego driven is the art world and the artist, that's undeniable. Yet in times of social media exposure everyone is over-feeding their own ego. At least artists usually do it using some undeniable skills (most of the times)*

M.G.: *You have the series of three open letters written to art (which is displayed in this exhibition), destiny and future with a very complaining tone, a little hopeless and negative. What do you expect from each?*

D.S.: *I don't see them so negative. I'd rather say they make fun of art, destiny and future. I like not to take any of these seriously, especially art; which is always treated with too much respect, not to mention artists, who is a category that apart few exceptions, is honestly made by a lot of overrated, barely talented people who are more full of themselves than Russian matryoshkas. Also the letter with which I actually wrote to destiny is almost a motivational letter. I am basically just saying that everything is in our hands, that we do not need faith, and we shouldn't rely on any sort of divine fortune to achieve whatever we want to achieve. We should always simply rely on our own forces. Than of course, chaos rules the universe, so apart from trying to build our own destiny, being lucky helps, but mostly what matters is not to be unlucky.*

Kırmızı Red, 2017
alüminyum üzeri pastel ve akrilik vernik
acrylic varnish and oil pastel on aluminium
100 x 100 cm

GELECEK SERGİ UPCOMING EXHIBITION

BİHRAT MAVİTAN

Metal Tuvaller
Metal Canvases

05.01.2018 - 29.01.2018

siyah beyaz sanat galerisi www.galerisiyahbeyaz.com galerisiyahbeyaz@gmail.com

ankara | istanbul
Kavaklıdere sok. 3/1-2 Şili Meydanı Kavaklıdere | Tomtom mah. Kumbaracı Yokuşu 48A Beyoğlu
t 0312 467 7234 | t 0212 243 5375

tasarım design: sera sade röportaj interview: melis golar